

ДАРОВИ НА ЦАСТІЕ-ТО.

Койждо іакшже прїятъ дарованїе, между себѣ сїмъ служаще, іакш дѣбріи строїтелїе различныя благодати Божїа. (1. Петрово гл. 4. ст. 10.)

Немолиж ти са Боже, да ми дадешъ богатство и честь; защо знаиж, чи макаръ да сѣмъ Господаръ на сички-атъ свѣтъ, а Тебе като нѣмамъ, Отче мой, о какъ быхъ азъ тогава былъ веденъ! но молиж ти са, да ми просвѣтишъ разумъ-атъ, да Тя познаиж; а заедно съ това да ми дадешъ сѣрдце пзлно съ смиренїе, кое-то ще и въ добро и въ зло Тебе Отцемъ да называ; да капнешъ въ мене по нѣкожъ капкъ отъ крѣпость-тъя и отъ мъжество-то, кога ма притисне тежкъ неволиж; да ма научишъ, да са смиравамъ, кога ма цастиѣ-то въ свои-то наручїа земе и да влешъ въ мене съучастїе спроти тежки-те раны на мои-те ближны. — Кой-то сичко това има, мои братїа, той е богатъ и пребогатъ, той е великъ и превеликъ!

Защо ли е Божїй-атъ промыслъ така различно подѣлилъ тыя земны добрини? Защо ли съ даровете на цастиѣ-то често въ рѣцѣ-те на такива чело-вѣцы, кои-то съ за това благодѣанїе совсемъ не-